

„Ваше Високопръвзходителство, Височайший Везирю! — Отъ великодушнитѣ царски милости, съ които въ слава на царствованието на държавнѣйшия ни султанъ е станало явно какъ бди като благоутробенъ отецъ за управлението, успокоението и благоденствието на своитѣ чада, ободрени и ние, покорнитѣ вѣрни подданици българи отъ Сливенския каймакамлъкъ, вземаме дързостта да поднесемъ покорно и тази наша жалба, както и много други отъ прѣди врѣме до сега подавани отъ насъ и отъ всѣкъждѣ — отъ цѣлия български народъ, за единъ твърдѣ важенъ за насъ религиозенъ въпросъ, който отъ доста врѣме насамъ държи въ прѣгорко безпокойствие сърцата на всички вѣрноподданни българи. И за туй се молимъ покорно на високото царско правителство да благоизволи да обърне, по пристойность, по-внимателно и по-благосклонно око къмъ справедливото ни покорно прошение.

Безъ да влизаме въ подробности тукъ, то е вече доста извѣстно и доказано на всички, какъ прѣди нѣкое врѣме грѣцкото духовенство, ако и да сж грѣцитѣ и тѣ поданни, както българитѣ, какъ отъ прѣдн стотина години успѣли най-паче съ различни интриги и клевети противъ българитѣ да изнудятъ Високата Порта и да придобиятъ власть черковна и политическа надъ българския народъ съ името на вѣрата ни. Какви безсъвѣстни интриги и богохулни развратности е употрѣбавала безпрѣстанно тази власть, какви ненаситни грабителства и какви ужасни притѣснения сж правени надъ бѣднитѣ българи, какви безсрамни клевети сж сипани противъ най-смиреннитѣ и най-вѣрнитѣ тѣзи султански подданици; безсрамни, безсъвѣстни и гнусни злоупотрѣбления, интриги и клевети, които сж извѣстни не само на честното правителство отъ безбройни жалби до сега, но и на цѣлия свѣтъ.

Но най-много дѣто тежеше надъ сърцата на българския народъ и го огорчаваше бѣше това, че всички тия злодѣйства ставаха съ името на светата ни вѣра посредствено или непосредствено отъ една шепа калугери въ Фенерь, които богохулно споредъ вѣрата ни назоваватъ себе си Велика Христова Църква, тогава, когато тѣ далечъ сж отстѣпили отъ основнитѣ закони на Христа нашего Спасителя, тогава, когвто тѣхното развратно поведение съвсѣмъ противорѣчи на небесната нравственостъ на православната наша християнска вѣра.

Затуй, когато цариградскитѣ наши събратя българи, ободрени отъ правосѣдната милость на държавния ни царъ, въ самия день Великдень въ цариградската българска църква тържественно отхвърлиха, както е и Вамъ извѣстно, да споменуватъ имената на тѣзи отстѣпници отъ чистата наша Христова вѣра и се отрѣкоха тържественно отъ всѣко сношение съ тѣхъ като заразително, всичкитѣ по вѣнъ българи, които се намиратъ по държавната империя нашего царя и още на други мѣста, съ възхищение и единодушно съ възторгъ поздравиха това най-радостно за всинца ни извѣстие, т. е. тържественното въ цариградската народна наша църква и прѣдъ челоуѣцитѣ и прѣдъ Бога отхвърляне на тѣзи отстѣпници